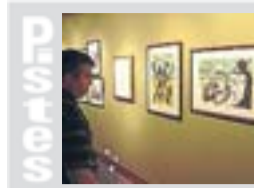

CULTURES »

Exposicions. La mostra «Salvador Dalí- Enrique Sabater. Reciprocitats» és al Museu de Cadaqués amb 100 fotos i 90 dedicatòries del geni de l'Empordà.

Libres. «Pèls i senyals» és el nou títol de Sebastià Perelló, una novel·la sobre un home solitari que treballa a l'aeroport de Mallorca i que ha editat Empúries.

ESCENA

«Flor de Nit» entusiasma al Kursaal de la mà del grup teatral Nostra Llar

Un dels grans musicals catalans dels darrers temps, «Flor de Nit», facturat per Dagoll Dagom a principi dels 90, va reviure aquest cap de setmana al Kursaal de Manresa de la mà del Grup Escènic Nostra Llar. Més de mil espectadors van saludar un treball de l'escena amateur de la ciutat que va mostrar gran qualitat

TONI MATA I RIU
Manresa

Repte superat. El Grup Escènic Nostra Llar, del Casal Parroquial de Sant Josep de Manresa, va estrenar dissabte *Flor de Nit* al Teatre Kursaal i va demostrar que l'escena amateur de la ciutat està preparada per emprendre amb garanties d'èxit la producció d'un espectacle al gran equipament teatral de la Catalunya central. Pràcticament fora de temporada, quan el pati del Kursaal és a punt d'agafar el relleu a la programació de les sales interiors, abans de tancar per vacances, el musical de Dagoll Dagom va reviure a l'escenari del Passeig de la mà d'una vintena llarga d'actors, amb un important equip tècnic al darrera. *Flor de Nit* va omplir la platea amb mig miler d'espectadors i va repetir èxit l'endemà diumenge. Un públic de més de mil persones que va aplaudir entusiasmats l'intens esforç dut a terme en els darrers mesos, inclosa la feixuga però fascinant reconstrucció parcial de les partitures d'una obra que va triomfar a Barcelona el 1992.

La convulsa Barcelona de republicans, anarquistes, empresaris i burgesos prèvia a la guerra civil és el marc d'un text que Manuel Vázquez Montalbán, amb música d'Albert Guinovart, va ubicar a cavall de la ciutat olímpica i la dels cabarets del Paral·lel. Emposos per l'èxit d'*Els Pirates*, que va pujar a escena al Conservatori el 2006, els responsables de Nostra Llar es van deixar seduir per un dels grans èxits de la prolífica *factoria* de Dagoll Dagom. «*Un musical molt més complicat de muntar i representar del que hauríem pensat*», van avisar.

Abans de pujar el teló, una veu en off va recordar als assistents

ANDREU OLIVÉ

Lidia Mallofré va representar el paper de Rosa, protagonista d'un triangle amorós a la Barcelona dels cabarets

que «*l'espectacle és un homenatge a totes les persones que han passat pel grup en els més de seixanta-tres anys d'història*». El triangle protagonista format per la Rosa (Lidia Mallofré), el Reynals jove (Jordi Gener) i el Quimet (Guillem Ciera) —aquests dos, a més, director i coreògraf del muntatge, respectivament— va mostrar unes aptituds pel cant i la interpretació encomiables. Rocío Moreno, en el paper de Mimí, i Núria Hontecillas, com a Isadora, també van fer-se seu l'escenari amb gran naturalitat. Com Àngels Torrens, Lluís Barrera, Ernest Felip, Albert Giral, Anna M. Closa... i així fins el darrer dels protagonistes, inclosos els que treballen rere els decorats. Sense oblidar l'ànima de tot plegat, Jaume Puig, i el treball incançable de Joan Ballús.

Cançons clàssiques com *Flor de Nit*, *L'amor no és cec* i *Himne al Paral·lel* van retornar els espectadors a uns temps no gaire llunyans quan a Barcelona es destruïa el passat per construir el futur postolímpic, tal com predicava l'anarquisme. Amb *Flor de Nit*, segur que molts manresans van destruir tòpics i van construir certes, les d'un teatre amateur que té intèrprets de talla professional.

ANDREU OLIVÉ

La lluita de classes és un dels eixos argumentals del musical

ANDREU OLIVÉ

Núria Hontecillas va interpretar alguns dels temes de la vetllada

CRÍTICA / Jordi Bordas
Cinema

«Caos calmo»

Els camins del dol

Nanni Moretti va tractar de manera admirable el dol en una de les seves millors pel·lícules, *La habitación del hijo*. La figura polivalent i controvertida del creador italià torna a associar-se a una de les qüestions íntimes més sagnants, però en el nou treball no ha assumit la realització i només hi ha col·laborat com a intèrpret i coguionista.

Caos calmo s'inspira en una novel·la de Sandro Veronesi, i aprofundeix en la tragèdia personal de Pietro, un executiu d'una influent corporació audiovisual que ha d'afrontar la mort sobtada de la seva muller. El protagonista pren una decisió tan dràstica com desconcertant: renuncia a anar a l'oficina, i passa el dia al costat de l'escola de la filla. Un acte de follia o de lucidesa?

El film sorprèn per la concepció original i serena a l'hora d'incidir en una temàtica especialment relliscosa. El director, Antonello Luigi Grimaldi, desprecia els convencionalismes melodramàtics més tremendistes i simplificats, i aposta per un costumisme reflexiu i pausat, que conté unes dosis oportunes de sornegueria. La recerca d'una nova perspectiva del temps, que emprèn el trasbalsat Pietro, es nodreix d'una vitalitat humanista.

Caos calmo no s'atreveix, malauradament, a anar més lluny, i no desenvolupa unes idees i unes subtrames, només esbossades, que haurien convertit el film en quelcom rellevant. El llargmetratge podia haver estat una aventura introspectiva dolorosa i positiva, però la càrrega anecdòtica —i un guió farcit de notes inversemblants— impregnen l'odissea existencial del personatge central fins a reduir el seu abast. Grimaldi només s'ha acontentat a teixir una crònica agraïda però de poca volada creativa, en què sobresurt la imponent caracterització de Nanni Moretti.

Direcció: Antonello Grimaldi.
Intèrprets: Nanni Moretti, Valeria Golino, Isabella Ferrari.
Manresa